

ЈЕДНА СУМОРНА ФОРМУЛА

и она у систему ~~контрадикторног~~ светског мира

Формула та одређује шта је то хаџен

рат. Хаџен рат, то је садизам, порек, мучитељство, злоупотреба људских телена-
та и оних активних и оних пасивних. У оба табора се генери јасноће исте:
Њих наш, то је мир у свету; брига наша, то је наш бољи живот. ~~У оба та-~~ у оба та-
бора се таленти гоне у прадикцију средстава за мучење, а сви људи се гоне до
трпе мучења, остварују уништење, деинтелектуализирају и самоникшења. У оба табора се
забераша: да се један део агресивних енергије мора претворити, и претворе се
у кооперативну енергију, иначе нема живота. У оба табора се забераша да су
људи једна заједница, густе природи једни уз друге као бабе на грелу и да,
стог, људи увек раде заједно и као раде заједно заједно и као раде посебно.
Из свести о тој заједници изаша је народна: шта год не ради себи ради. Из
исте свести о заједници, најтежај, изаша је ~~реч~~ ^{писмо} крупног песника ~~Њане Њане~~
шта је год тебе и ове је; ако се нека ларваит ради, и мени се ради; ако
неке умре, и ја сам умре. Не питај кога те оглашују зване, тебе оглашују. Они
који су неправди блеклу, тарлу и немилосрдну као залеђена река, и себи су
бе неправди. Они који су неправди друштва и хетеће пијете у ~~ваши~~ вазду-
ху, и блекелестива су их неправди. А пазв је људска крв и при томе лагеће-
њу, на обе стране: и по брелу, и по угелу, и по баријери, и по којему келле.
Садистичке перале на обема странама возе келеме у бојном реду: хаџен рат.

Ако се та суморна формула прерали у мали литерарни

ни оглед, лобије се отприлике она. Йуди неизменично иду напрез и иду назад
у моралу и цивилизацији, али су перманентна ларваити, у лебру и у алу ларваити,
и лачењу или прирађују све исте историске појаве се увек другим и дру-
гим режијаме, при чему, опет неизменично, људи бивају талентоване племенитији
не што су били лете, или талентоване сурвајији и дивајији не што су били икеле.
Како би могло ларваити чамачиство допустити да историја буде једнако у
сценама, код је већ тако једнако у штафу снем. Нећ већ у штафу историје теже
све исте клице, неке бер препеси остварења булу шта разноврснији, разноврснији,
некеле неочекиване дирљиви, некеле немалешки по стрехотаме и ужасима. Грчки

трагичар Вехиа исписао је реализмама незалежну реч: Сваки улас доживи свој
 улас. Преведено је то у разне језике. Чланчеством од ланах пренето је то
 на технолошки језик — данас биша још на музике интернационалним језик — и да
 иста, свака страха за сразмерне кратке време доживи своју суперстрахату.
 Чедне од порода знашаце лежи у речи супер: шта боље или шта горе — те је
 у мелетној пракси смејалне — еки нахпретити, излуплашити, надбити, налубити,
 дврети бити људи од ланас знају да нис суперпретова, суперсирти. Зар да човек
 једнакоке тактизира и препреденстаује, једнакоке да мрази, прети и свети се,
 зар да човек једнакоке буде пресечен, ласаван, глуп, зар да човек једнакоке
 страда, зар да стид и срам једнакоке дејствају истерујући, по старински,
 праен у обрвае и у самост! Не, не! Ако, решине, Цезарине стаји писане да ће
 кроз пикну времену увек бити убијани — то је по Шекспиру, а Шекспир, меним,
 био је такође кероит — онда нека то буде, у низу случајева, убојиме мечев,
 отсенњем газне на пољу, гутвењем јастушима, гутвењем отрова пуслалке хемиске
 усавршености, сгаревањем у плавенима бензина. И теке леде и леде, кроз пикну
 му времену. Неки примитивни народ не острву, тако читаме, решине је да свега
 Цезаре начекне на јеку улици и пусти га у мере да му тигер-вјкува, она што
 желе буде, естриве лежу поховину теле, а ^{Гарња} ~~Алсва~~ да остане на улици и позабави
 ечи и срце ларовитих судија. Али тигер-вјкува није разумеве стид, сматра-
 те да тереју шегу с њом, узевите ^у Чамел репом и преврнуке га, и онда рашчере
~~чиром~~ чите и другу поховину Цезаре и обе поховине једнога од судија. Вине
 ета и такове ревије код примитивца нарване. Не знамо још један пример,
 решине, како су у тект времена реазирене окупације. Енглези су издржали три
 окупације, и трпели, нарване, под туђом управом, али се свечаношћу забележили
 у својим историјским ^{кристи и наслеђе} ~~што~~ од бивших својих окупатора. Римљани
 су им утушили идеју: да сви не острву имају да се уједине; и показали им ^{доказали су им и}
 чудо: как се напреме путени, земљин лик се измени, и живот људи пронаста,
 Окупација Викинга скендинавских ланека је Енглезима калтичу грањење бреле-
 ва, — зар се у скендинавском епу не помиње викиншки брелу који се тако даје
 сматати да стане у гарбу — научили их морепловству, реазими у њиме карактер
 оних који се неустрашиме носе с аквонима, и најзад, научили их причети ~~кристи~~

тако нешто учиним, да му нешто дорујем ^и се за неге негде осветим. Диоген
сага наредом Сизнега и Денега, и сјајну његову претву, и рече: Хамао. ^Оне
ми се ипак скрените са сунца. Александар ~~Дарман~~ ^{Викини} ученик Христа.
Телеа, није на те небесне, него је тамне попрасне и заћуте. Мехла је непр
сечни стаб Диогенев кренуе у ученику Христотелеу неку непрсечну мисао. ^и
Он јоу историски крупној мисији свејој имао да изврши о чему никада није
могао снавати: да се скрени наоко се сунца, и учини му така услугу и лебр.
Ос Александра Македонскога остало је свету цина сикрета лебга амалића не
ји, тако су нас учили, да није млах умре, ^{воздуже} би светом. Ја ли би оне
пленити окупатор да би освешанем свету ^{дорује} мир, скренио му се бар
се сунца и на тивине — а томе се не глежи, сигурне и не мисли.

Исаф у историји, неке непемекуме, јехан је. Данас је ^оне
сврши тако кве пасеа Француске револуције: мeste мира, распаливање ^дваих
берби и ратава, усвензи реди ^достаћење и еманципација ^д народа и ^д крпане. Пре
мерке се мудри ^дтавезни ^динтрасни ^дминистер ^дспавњих ^дпеставе ^дкал ^дјесте ^дзавршетку
ду ^древолуције ^дрекле: ^ди ^дога ^длема ^димати ^днетпавстан ^дда ^ддвобесет ^дгазине ^дмира. ^д
Целва је ^двипрички ^дтезики ^дгодини ^дретава. ^дМо ^дсен ^дретава, ^ддошто ^дје ^дјаш ^днешто:
нео ^дсвет ^ду ^дене ^двреме ^дКарена ^дпоказе ^дсе ^ду ^ддвотавора, ^ду ^дсупретне ^дилеаде
гије, ^дкаје ^дсу ^дсе ^дмукне ^днедзешне ^ди ^днедзешне ^дде ^двелике ^дРуске ^древолуције. ^дА ^дпа
оке ^дте ^древолуције, ^дисте: ^дmeste ^дмира, ^драспаливање ^ддвух ^дберби, ^дретава: ^динтент
ски, ^дмејни, ^дгређански, ^дхколни ^ди ^двреки; ^дуставци ^днедјармљених, ^ди ^депет ^драснек ^дсвете,
сва ^дбукиахне ^днекога ^дсвета. ^ддне ^дсе ^дтавора ^дузајамне ^дептулју: ^дда ^дне ^дзнају ^дне
шта ^дје ^дземекратије, ^дда ^дне ^дзнају ^дшта ^дје ^дхуманизам, ^дда ^дсу ^ди ^докретни ^дрета, ^дда
нећа ^дмир ^дзета ^дшта ^дбиа ^дапсолутне ^днедмећи ^ди ^дпреваости ^дне ^дувеју ^дуспита ^дде ^дза
мисао ^дсмиаеа ^дживота. ^дКр ^дшију ^дјелни ^ддругиме ^дна ^дпамуки: ^дсезирају ^дсе ^ди ^досвајују
у ^дконференције ^дреди ^дене ^дпрете ^дСкозавке: ^дда ^дзграсних ^дсвета ^дмера ^дпре
ћи ^ду ^дкооперативне ^дснаге; ^да ^дкал ^дсе ^драстају, ^ддорује ^днезине ^ди ^дускена ^дпрепаган
ка ^дса ^дептулје ^дене ^ддруге ^дстрене, ^дза ^дмукне ^доау ^дстрене ^дда ^дприђе ^дпреваау
супер ^доружја ^дплекирау ^дсупер ^дпрепости. ^дЗа ^длима ^дчула: ^дкак ^дје ^дога ^ддух
ски ^дрод ^дзавреит, ^даксени ^дпозитивчки ^дзавреитори, ^дменипуитатори ^дисторије, ^дизгуси ^дма
неја ^дмагу ^дспизити ^дсвет — ^дговаре ^дпресечне ^дречи, ^дмисао ^дпресачке ^дмиски. ^дАне ^д
животе ^ддобре ^думи, ^ди ^додмекнете ^диглу ^дна ^дРедију ^дмала ^дпреизвање ^дса ^дпреписаного,

ни чујете, на четири језика истовремено, истоветне пресечне поруке и речи,
 истоветну пресечну аргументацију. Пре неколико дана грмуло је од преко-
 океанске стране: "Да је претседник Сједињених држава наредио да се настави
 рад на фабриковању хидрогенске бомбе. Заповест драматична, бесумна, али ствар
 тако пресечна, мисао пре-сеч-на. Али није претседник, а ни пресечну мисао
 објављује министар: "Ми немамо бомбу, и не треба нам, јер ми хоћемо мир, и оста-
 верићемо мир." С друге стране, пресечност репрезентује угледни члан парламен-
 та. "Ми имамо бомбу, али имамо је само зато што хоћемо мир, и баш с понаш
 бомбе ћемо и сачувати мир." Прва страна преузима: "А чули сте експлезију! Да,
 имамо само бомбу и ми, и тако је и добро, ранотеча у моћи и прстику рукова,
 што ће најзад и загарантовати мир." Ступе пред микрофон професор, филозоф.
 "Смирите се, не бајте се од бомбе, бомба сама сабом неће праснути. Сваки је
 заво и неваља, он једнак у коме је и пресек и прапасти. Али умирите се, стојимо
 пред конференцијом..." Даровитим режисерима конференције и вести прекопи.
 "Али требало би једнак да изрежиремо конференцију на ^{Анти} Антарктику, тамо куда од-
 тез ^В непресечна храброст и неумарна мисао људи од науке, људи од коопераци-
 је — једнак једнак и једнак конференције конесе једнак непресечан ^В Став или јед-
 ну непресечну идеју. ^У У Антарктику, ^{Ка} да можда конференције успети да замисли,
 и испере, стравну ледену хладноћу, и стравну вредину супербомбе "као у унут-
 рашности сунца", ^У како је недовољно паручено свету. Можда конференције имати
 непресечну менту једнак великога писца који је недовољно писав: "Пакле, те мора
 бити највеће вредине и највеће хладноће. Да, ме скоро изгори, реј му је да је
 јурнеј ^У реј, а ко се скоро дирне, реј му је да скочи у ветру." Тако нешто пак-
 тено ће настати кад се испечи и супербомба, и настане вредина као у унутраш-
 ности сунца, и ледене пустињавине од свега раз ^У масенога и убијенога... Умири-
 те се, људи, ако још можете да се умирите. Слушајте, обе стране савете паручују:
 "Још није касно! Још може бити мир." Можда и може. Простога и једнаставнога
 мира који би, према ономе што ^У реј лабораторији и лабораторији и материјал за
 бомбе, став неколико варијета, уз наравно, неку ^У непресечну ~~идеју~~ мисао.

У уласу своје свет бежи и од лавовитих и од прасечних
 људи, и признаје још ~~да~~ саме велике законе света. ^У ~~Е~~ ту још има небесе,
 правде, ~~истине~~, и ~~честоте~~ ~~и~~ тако и мало хумора. ~~Тргов~~ ~~заво~~ ~~ра~~ ~~во~~ ~~во~~ ~~во~~

земом енолатије је један од најзанимљивијих. Начело енолатије у природи ка-
же: сви односи се рефлектују на један основи. Пољети су су понекад немере-
вотна чудна и лиана. У једном од раскошних минералних кристала — тако нас

јучице један фини професор који се већ одавна у своје попету смирио — ли-
генални односи истичу бројеве 8, 16, 32, 64. У музици, ~~ако~~ ^{нота} се ситни
у четвртине, осмине, десетине, тридесет ^{двојине}, шездесет ^{четвртине}. А ових
дане чктамо: да се при распаљивању једне ћелије у више места ~~чи~~
четири младе ћелије ~~једна~~ релативно велике зеспере, меже ^{распаљивање} као ~~и~~
других једне ћелије ићи према бројевима 8, 16, 32, 64. И све то без икаквих
павгијета, ^{импозитном} неге по ^{закону} енолатијема у природи. И тако идући за тим ~~за~~
меном, меже смемо рећи оне. Као се сударе две пољемне света, то је, у
еснапи, као као су се оно сударе ^{бике} фкоте енглеске и шпанске, или као
су се сударили гредићи Фиренце и Сијене, или као се сударе две ^{зуте} ~~мене~~ ^{мене}
~~који~~ је једна мања и обе гетва ^{дв} ^{дв} витријел у очи супротнеј ~~са~~
страни. Да онда ^{меже} неочекивано уквачити у прецес неште треће и меже ~~и~~
укечити борбу у једноме стадију — као што је ^{сва} ^{редимо}, обострани ^{страх}
укечио сукоб у продужен ^{ста} ^{хте} ^{рете} — или ће једна страна ~~и~~
примити ^{перва} ^и друга ^{отети} победу, ^{с тим} ~~да~~ ће ^{не} ^{можети} ^{перез} и победу
и паражени и триумфатори, јер живот на овој планети, то је питање живота-
даннога сунца и интерпланетарних односа. Дође тако човек и до ~~и~~ ^{момента}
хумора ^{не} ^{док} је ^{живога} ^{сунца} ^{нех} ^{наме} ^{интели} ^{гентен} ^{страх} са обе стране
^{сила најваж} ~~победити~~. И осмели се човек да две ситне и велике државе ^{срази} са оном
двојинем из Аристофанове ^к ^{медије}, који су такође ^{мечели} да ^{једна} ^{друме} ^{де-}
хка, али им је ^и ^{интелигентан} ^{обострани} ^{страх} ^{интирсе} ^{свега} ^{зависне} ^{за} ^{јед-}
њивости. Неке си ствари ^{друже} ^{како} ^{се} ^{осећен} ^{се} ^{осећа} ^{Врло} ^{рђине}.
Тачне као и ти. Али да оставимо Аристофана. Зар не изобије први хумор из
онога што Русије поручује Америци, са тобожним искреном шапом: ~~Хоро~~ ^{Нике}
жив им не прети, а они ^{наде} хистеричну дреку да су ^{мерали} ^{прићи} ^{забрино-}
вању ^{супер} ^{бембе}. Не ^{маме} хуморе име у ономе што Америка ^{дека} ^{де} ^{на} ^{уши}
целог света, поручује Русији: Ми ^{наравно} ^{имамо} ^{хипрогенску} ^{бомбу}, али ^{нема}
се ^{зна}: ^{све} ^{док} ^{насмо} ^{нападути} ^{нећемо} ^{оштити} ^{на} ^{воздухе} ^{ни} ^{доку} ^{песка}.

За завршетak, dok smo još pri meko veseljujem raspeke-
 kešu, da, sa ljubaznom dozvolom, uputimo prvoј konferenciji na sporazum i sred-
 lju једну molbu, и ~~da~~ просечна питања на која бисмо желели да нам се дају не-
 просечни одговори. Molba је да нам се сачувају просечна сирти. А два питања:
 Како ће бити стоље света ^{или пакети} ~~како~~ ^{да се} ~~буду~~ не буду нине имале никакве
 пасазе. ^{да се} ~~Тому~~ ^{да се} ~~ће~~ ^{да се} ~~служити~~, у пустињи, ^{да се} ~~у~~ ^{да се} ~~најсавршенију~~ ^{да се} ~~демократију~~, живот који не
 вреди живети.

Милорад Секулић

Милорад Секулић